

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN HOME

SLOVENIAN MORNING NEWSPAPER

LETO LI. — VOL. LI.

NO. 125

CLEVELAND 8. O., MONDAY MORNING, JUNE 27, 1949

VESTI IZ SLOVENIJE

TRAGIČNA NOČ NA MEJI — V no. PRI OPATJEM SELU. — V no. č. od 9. do 10. junija so bili prebivalci vasi Nova vas pri Opatjem selu organizirani, da prestopijo mejo vsi skupaj z otroci in živino ter ostalim premoženjem. Dogovorjeni so bili z jugoslovansko vojaško posadko, da se ta odstrani z gotovih točk na meji in ničesar ne vidi. Načrt se je pone srečil, ker je zvedel za stvar neki komunist. Ta je šel malo pred določenim prehodom k vojaški komandi v Opatje selo in zadelo izdal. Takoj je vojaštvo pridrvelo, obkloplilo vas in začelo loviti vse, ki so bili še po hišah. Prav tako so na meji streljali na vsako senco. Kljub vsemu je nekaj ljudi ušlo čez mejo, drugi so bežali, ko niso mogli čez mejo, iz domačega kraja in se sedaj skrivajo. Kolikor je znano doslej, je bilo ubitih na meji troje ljudi, več pa ranjenih. Ušlo je čez mejo kakih 20 ljudi. Tudi nekaterim vojakom se je posrečilo, da so ušli. Tako: komandant bloka 22 letni Peter Mavrin, kapral 22 letni Samo Bležič in vojak Dragan Taboršek, star 24 let. Pri poiskusu bega pa je bil ustreljen en jugoslovanski oficir. Obležal je štiri metre od italijanske meje. Kaj so napravili komunisti z onimi, ki so jih v vas aretirali, ni znano.

Pribežniki izjavljajo, da so razmere strašne in da je življenje za mejo nezno. Tudi vsa policija in vsa čužnost titovec ne bo mogla več dolgo krotiti izbruhov nemirov.

Zgodba iz Nove vasi pač dovolj jasno pravi, kakšno zadovoljstvo je ustvaril komunizem na Slovenskem. Tak je nov red, tak je raj, ki ga je Tito s tovariši obetal slovenskemu narodu po Primorskem.

ZUPNIKA V CEROVEM, gospoda Ludovika Rustjana je Oznava odpeljala neznanu kam. Neznano je tudi, zakaj. Cerovo je v gorških Brdih, ne daleč od Gorice.

IZ MEDANE V BRDIH poročajo: Komunisti sedaj povsod z vso silo pritiskajo na ustanovitve obdelovalnih zadrug, ne kakih kolhozov. Tudi v Medani je prišel komunističen prvak ustanavljati tako zadrugo. Govornik je navduševal za skupno last in ljudi zmerjal, da nimajo smisla za skupno delo in last. Trdil je, da je že 95% slovenskih kmetov organiziranih v te obdelovalne zadruge in da se temu upira le še 5% zaostalih reakcijskih kmetov. Ker ni bilo na to razlaganje nobenega navdušenja, je ljudem zabrusil obraz, da so reakcija, in da spa-

NOVI GROBOVI

John Modic
V soboto zjutraj ob 5:45 je umrl v Lakeside bolnišnici John Modic, ki je stanoval na 1052 E. 62 St. Dolgo že ga je mučila bolezen. Večkrat je moral v bolnišnico in na domu ga je obiskoval zdravnik. Imel je hude bolečine. Zadnjič je prišel v bolnišnico komaj tri dni pred smrtjo. Rojen je bil v Nemški vasi, v Ameriko je pa prišel pred 49 leti. Bil je okoli 73 let star. Zena Franciška mu je umrla v letu 1933. Zapuščala hčerko Frances por. LaGrace, sina John-a, ki živi v Californiji, sestro Mary Primožič v Red Lodge, Montana, sestro Franciško v Evropi in dva vnuka. Bil je član dr. sv. Vida št. 25 KSKJ, dr. Clevelandski delavci št. 9 SDZ. Truplo leži na odru v Grdinovem pogrebem zavodu na 1053 E. 62 St. Pogreb bo v torek zjutraj 28. junija v cerkev sv. Vida, kjer bodo pogrebni obredi s sv. mašo ob 9:30.

Raymond Victor Šubel
V petek popoldne je preminul v Crile vojaški bolnišnici Raymond Victor Šubel, star 24 let, stanujoč na 1107 E. 68 St. Tukaj zapuščata starša, očeta Jakob, doma iz Podmolnika pri Ljubljani, mater Cecilijo, rojena Suhadolnik, doma iz Tommačevega pri Ljubljani, brata Jack in Edward, sestro Mrs. Dorothy Valenčič in veliko sorodnikov. Rojen je bil v Clevelandu in je hodil v Hodge, Willson Junior High in East Tech višjo šolo, kjer je bil izvrsten igralec v športih. K vojakom je pristopil v marcu leta 1943. Bil je v hudih bitkah v Franciji in Nemčiji. Ranjen je bil v bitki pri Maršhe v Belgiji. Opuščen je bil v januarju 1946. Odlikovan je bil z Purple Heart, Bronze Star in Infantryman's Badge. V naselbini je bil poznan kot izvrsten igralec pri baseball in je igral s teamom "John's Cafe."

Pogreb bo danes zjutraj ob 8:30 uri iz pogrebnega zavoda Jos. Zele in Sinovi na 6502 St. Clair Ave. v cerkev sv. Vida ob 9:30 uri in nato na pokopališče Kalvarija na vojaški oddelki. Vojaške časti bo izkazal Lake Shore Post št. 273 American Legion. Bil je član društva Slovenec št. 1 SDZ, dr. Vodnikov venec št. 147 SNPJ in Carpenters Union Local No. 105.

Frank Hočevar
V nedeljo zjutraj je preminul za srčno kapjo Frank Hočevar, star 65 let, stanujoč na 6718 Bliss Ave. Tukaj zapuščata soprogo Margaret, rojena Zalar, hčer Mrs. Margaret Metlika, sinove Frank, Joseph, August, John, Anthony in William, 15 vnukov in več sorodnikov. Rojen je bil v vasi Lazarje, fara Velike Lašče. Tukaj je bival 45 let in je bil član društva Clevelandski Slovenci št. 14 SDZ in dr. Oak Camp št. 150 WOW. Pogreb bo v sredo zjutraj ob 8:45 uri iz pogrebnega zavoda Jos. Zele in Sinovi na 6502 St. Clair Ave. v cerkev sv. Vida ob 9:30 uri in nato na pokopališče Kalvarija.

Frank J. Stich
Danes zjutraj je preminul Frank J. Stich, 42 let star, stanujoč na 836 E. 155 St. Pogreb oskrbuje Železov pogrebni zavod. Podrobnosti o pokojniku in njegovem pogrebu bomo še sporočali.

NE POZABIMO NA TIŠOČE NAŠIH BEGUNCEV V TUJINI

Acheson obsoja češko vlado

Krivično preganjanje nadškofa — Zatiranje vse verske svobode — Isti tok krivic po vseh državah sovjetskih diktatur.

Washington. — Tajnik za zunanje zadeve Acheson je pri časnikaški konferenci najostreje obsojal češkoslovaško vlado, ker preganja katoliško Cerkev. Tole so njegove besede: Sedanja napad češkoslovaške vlade na nadškofa je samo kritična točka v razvoju skrbno pripravljenih napadov in nasilij na svobodo vere in vesti v tej državi. Totalitarna diktatura hoče uničiti vsako svobodo in vsa prava verskih organizacij. Združene Države Amerike s skrojo opazujejo, kako ta diktatura neprestano izpodkopa svobodo vere in kako je to delala celo lansko leto istočasno, ko cinično naglašala je za versko svobodo. Omejila je pravico zborovanja in zbiranja ljudi, pravico svobodnega izražanja, pravico medsebojnega obhajanja, pravico verskega pouka, vse to v namenu, da končno podredi vsako versko udejstvovanje kruti totalitarni vladi in njeni policiji.

Te odredbe so rušenje osebne svobode, zatiranje svobodnega verskega udejstvovanja in končno so nasprotne vsaki civilizirani dostojnosti. Verska svoboda je sedanja češkoslovaška vlada sama pravnomočno obveljala in ustavi garancirala, pa vse svoje obljube pohodila, poteptala. To je isti tok zatiranja kakršnega že imamo na Madžarskem in v drugih deželah, ki ječe pod komunističnimi totalitarnimi vladami.

Roosevelt v prvem govoru za zakon o stanovanjih

Washington. — Franklin Roosevelt je prvič govoril kot kongresnik. Nastopil je za Trumanov zakon o zidanju cenjenih stanovanj. Ko so mu iz opozicije ugovarjali, da je zakon socialističen, je odgovoril: "Naši slums so gnezdišča in kotlišča komunizma. Če bomo izvedli, kar je zapisano v tem zakonu, bomo najbolje udarili komunistično nevarnost v Ameriki in pomagali, da bodo ljudje bolj vneti za naš ameriški sistem svobodne podjetnosti v demokraciji."

Zakon o zidanju cenjenih stanovanj dobiva vedno več prijateljev in zagovornikov. Napovedujejo, da bo tudi precej republikancev glasovalo za zakon.

Policija proti nadškofu v Olomucu

Praga, Češkoslovaška. — Medtem ko je praški nadškof Beran v hišnem zaporu, poročajo, da je zaprt tudi nadškof v Olomucu Matocha. Protikatoliško hujskanje vlade se nadaljuje. Listi naprej groze in zahtevajo naj vlada izšli od katoliške duhovščine popolno pokorščino.

Med komunisti "čistijo" pa je preveč nesnage

Budimpešta, Madžarska. — Podpredsednik vlade in dejanski komunistični "bos" na Madžarskem je javno izjavil, da je bilo nad dvajset tisoč izključenih iz madžarske komunistične stranke. Rekel je, da so vsi izključeni bili nezanesljivi, deloma celo vohuni in saboterji.

ZAHVALNI PRAZNIK ŽUPNIJE SV. LOVRENCA IN VSE SLOVENSKE KATOLIŠKE SKUPNOSTI V AMERIKI

Včeraj je župnija Sv. Lovrenca slavljena, prof. Zorman v imenu sošolcev in prijateljev iz dan voščil svojemu župniku, prelatu John Omanu. Župljani in z njimi vsi drugi Slovenci so se zahvaljevali Bogu za vse milosti in dobrote, ki jih je podelil prelatu in po njem vsem vernikom in vsem Slovincem, ki so prejeli mali sadove njegovih prizadevanj. Bila so to voščila k sedemdesetletni življenja, voščila za god, ki ga praznuje na praznik sv. Janeza Krstnika in čestitke k visokemu odlikovanju, ki mu ga je na predlog škofa Hobana podelil Sveti Oče, ko ga je imenoval svojim hišnim prelatom in monsignorjem.

Ob desetih dopoldne je prelat sam daroval slovesno zahvalno sv. mašo, pridiral pa je v slovenski škof ljubljanski Dr. Gregorij Rožman, v angleščini pa komisar očetov frančiškanov Very Rev. Benedikt Hoge. Župna cerkev Sv. Lovrenca je bila hiša posebne molitve in zahvale. Zbrala je pod svojo streho zastopnike vseh cerkvenih in drugih katoliških organizacij iz Clevelanda in zastopnike iz drugih slovenskih naselbin širom Amerike.

Takoj po službi božji je bil slovesen banket, k so ga privedla društva župnije Sv. Lovrenca in Slovenskem Narodnem domu na 80. cesti. Pri častni mizi so se okoli slavljenca zbrali njegovi prijatelji, slovenski duhovniki in mnogi odlični povabljeni. Kot vodja programa je Rev. Humenski, župnik pri sv. Brigiti in sv. Antonu, poskrbel, da je kljub veliki vročini bil banket poln živahnosti, pristrénega veselja in smeha. Prof. Zorman in njegovi pevci: Mrs. Žagar, Mrs. Maver, Mr. Jančar in Mr. Snyder so nam peli v solih, duetih, in kvartetu tako lepo, da so gostje kar klicali naj navržje še in še katero iz svojega tako dovršeno naštudiranega programa. Slavljenca so čestitali: župan Burke v imenu clevelandkega mesta, Mnsgr. Murphy v imenu škofije in škofijskih dobredelnih organizacij, Rev. Butala v imenu KSKJ in Lige SKA, Dr. Kraljič v imenu ljubljanskega kapljita, čigar častni kanonik je slavljenec, Dr. Oman v imenu sorodnikov in družine.

Bukarešta, Romunija. — Rumunska vlada priznava, da je šest katoliških škofov vzhodne obreda zaprla v posamezne samostane, zanika pa, da bi bila policija kakšnega škofa mučila.

Razne najnovejše svetovne vesti

ATANE, GRČIJA. — Themistokles Sophilis, predsednik grške vlade je umrl. Bil je 88-let star. Njegova smrt bo imela najbrže precej vpliva na grško državno življenje, ker je bil on edina osebnost, ki je mogla držati zvezo med populist in liberalci v skupni vladi. — Bil je vztrajen nasprotnik komunistov in je nosil odgovornost za dosledno borbo proti grškim komunističnim upornikom.

WASHINGTON. — Enaindvajset senatorjev je podpisalo zahtevo, da se ne prizna komunistična kitajska vlada. Zahtevo so poslali predsedniku Trumanu. Senatorji pravijo, da hočejo biti sigurni, da vlada USA sedaj ne bo razmotrivala vprašanja priznanja komunističnih sil in da bo narodna kitajska vlada še vnaprej imela dobrohotno naklonenost in prijateljstvo USA. Med podpisniki je 16 republikancev in pet demokratov.

OTAWA, KANADA. — Zadnje nedeljo so v Kanadi bile volitve za državni parlament. Za zaupanje so se potegovala tri stranke: Liberalci, ki so v vladi Kanade že od leta 1935, konservativna stranka, socialistična stranka in še ena manjša skupina, ki si je dala ime stranka za socialni kredit.

BERLIN, NEMČIJA. — Zapadni komandanti so obljubili železničarjem v Berlinu, da bodo dobili vse svoje prejemke v zapadnih markah, ob enem pa odredili, da železničarji morajo na delo, sicer bodo izgubili vse svoje pravice za podporo za čas brezposelnosti. Železničarji bodo odredbo verjetno sprejeli in se vrnili na delo.

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

Druga obletnica — V torek ob 7:30 bo darovana v cerkvi Marije Vnebovzete maša za pok. Joe Paulicha ob priliki druge obletnice njegove smrti.

V bolnišnici — V St. Alexis bolnišnici so odpeljali Mrs. Ano Kuhar iz 1554 E. 49. St. Zlomila si je kolk. Obiski so dovoljeni.

Dr. Kern odsoten — Dr. Frank J. Kern bo odsoten iz mesta od 26. junija do 7. julija. Z ženo bosta obiskala stare znanca in sorodnike v Calumetu in v Copper Harbor, Mich.

Lepo darilo — Cvetličar Louis Slapnik je v petek večer, ko je bil program na igrišču ob koncu 62. ceste, brezplačno razdal navzočim ženskam nad 1000 cvetic. Ženski svet je bil lepih cvetic zelo vesel in hvaležen.

Graduacija — Emma Skoff, hči Mr. in Mrs. John Skoff iz 19301 Lake Shore Blvd. je graduirala iz odvetniške šole na Western Reserve univerzi. Čestitke!

Rusija noče vrniti vojnih ujetnikov

Zvrzta krivdo na Zapadne — Na stotine nemških vojnih ujetnikov še vedno zadržuje.

Washington, D. C. — Sovjetska vlada zvrzta krivdo, da ona ni vrnila nemških vojnih ujetnikov domov v smislu Potsdam-skega in drugih mednarodnih dogovorov na Ameriko, Veliko Britanijo in Francijo. Dočim so zapadne velesile vse svoje nemške ujetnike vrnila, jih sovjetska vlada zadržuje. Proti takemu postopanju so zapadne velesile protestirale. Sedaj je sovjetska vlada odgovorila, da zato ni mogla vrniti nemških vojnih ujetnikov, ker pravilnika za vračanje niso izdelale velesile skupno kakor je bilo določeno v mirovnih dogovorih. V sovjetskih deželah je še vedno več stotisoč nemških vojnih ujetnikov. Sovjetska vlada jih sploh ne vrača. Sovjetska vlada je vse storila, da je onemogočila delo v skupnem nadzorstvenem svetu, sedaj se pa izgovarja, da zato ni mogla vrniti, ker skupni nadzorstveni svet ni izdal pravil. Ameriško zunanje ministrstvo je takoj dalo potrebno pojasnilo, v katerem podrobno popisuje vsa napačna navajanja sovjetske note in ugotavlja dejstva, iz katerih se vidi, da Rusija sploh nima nikake dobre volje, da bi izpolnila to točko mednarodnih dogovorov.

Titov režim se bori za obstoj

Beograd, Jugoslavija. — Titova pomočnika Edward Kardelj in Moša Pijada sedaj križarita po črni gori, da bi tam zrušila razpoloženje za Rusijo in Sovjete. Oba sta izjavila, da je sovjetska propaganda proti Jugoslaviji bila neuspešna, priznala pa sta, da so Rusija, Poljska, Češkoslovaška, Bolgarija, Madžarska in Romunija prekinile politične, gospodarske in celo kulturne zveze z Jugoslavijo.

Tri na dan

Tisti, ki v čemer koli podpirajo komunizem, so proti svojemu narodu, ker komunizem ne pozna narodnosti. Torej vsi tisti "veliki" Slovenci v Ameriki in doma, ki podpirajo Titov komunistični režim, pomagajo s tem zavijati vrat slovenskemu narodu. Večna sramota vsem, ki še danes ne vidijo v Titovem režimu krvnika slovenskega naroda.

Sisters Are College, High School Honor Grads

MARION ANN MAUER

Miss Marion Ann Mauer, daughter of Mr. and Mrs. John Mauer, 3522 E. 82 St., graduated from Notre Dame College, receiving the Bachelor of Arts degree. Marion Ann attended St. Lawrence Grade School and Holy Name High School. From both schools she graduated with honors and received a scholarship for Notre Dame College, where she was president of the Choral Club in her senior year. Commencement exercises were held at Severance Hall. Miss Marion Ann Mauer will attend the Graduate School of Library Science at Western Reserve University. She is a member of lodge Kraljica Miru No. 24. Congratulations!

MARGARET LUCILLE MAUER

Miss Margaret Lucille Mauer graduated from St. Lawrence School and then followed in her sister's footsteps to Holy Name where she graduated June 5 Maxima Cum Laude, her grades being consistently over 90 during the four years of High School. Margaret will enter Notre Dame College next fall in quest of a Bachelor of Science degree. She is also a member of Kraljica Miru No. 24. Our congratulations to the young ladies and also to their parents!

New York — First airplane takeoff from shipboard was achieved by Eugene Ely flying a standard bi-plane in November 1910.

If they aren't even going to be open when they're needed? Do they think the train will wait for us until they open? What is this a train terminal or...

"She interrupted me. 'It's a train terminal, not a shopping center.' 'Well, so what?' I argued illogically. 'What does that have to do with the stores anyway?' Then, thinking of a more sensible argument, I appended, 'Why have the stores down here if they are not going to be open?' 'That's a good question.' She replied. 'Now if I could answer it...' Then abruptly changing the subject, 'Let's go find Susie.'"

So off we went, after I had gathered up my suitcase, my book (to read on the train), my camera (which I didn't have room to pack, and which therefore hung around my neck by its carrying strap), my flashholder (which I had thought better not to attach to the camera, because that would have made it lopsided) and my necessary equipment... purse and gloves.

Susie, I might add my way of explanation, was the other one of the three of us who were to share one hotel room in Washington.

Olivia led the way and we marched over to the steps leading down to the concourse. There we found Susie Gizzleway, our traveling companion. Her entire family had come down to bid her farewell. (How they got six people and her huge wardrobe case into the 1939 Plymouth is something that I shall never be able to comprehend. And Susanne wasn't even wrinkled!)

Well, before we could do more than say "Hello!" an eerie, though somewhat halfhearted voice, (after all, at that hour of the morning!) boomed out through the place: "Baltimore and Ohio Washingtonian, leaving at 8:10 on track 13."

We glanced at our watches, and lo and behold, it was five minutes to 8. So we watched while Susie's mother, sisters, Father, etc., kissed her bodily, and then we drifted slowly, very slowly, down the steps to the concourse in our high heels and loaded with our suitcases, books, cameras, etc. al.

Susie, by the way, was the only sensible one among us. She was wearing a washable dress and low heeled shoes, and despite her very heavy wardrobe case, managed quite well, while we with our three inch heels, and our much less comfortable dress suits, even while we had lighter suitcases, had some rather tough going.

We came out onto the concourse and found that except for an overhead bulb or two, which I should judge to have been about forty watts what with the feeble light they gave, the place was in total darkness. The lights from the trains shone wearily through the dusky imitation night, providing the only other pretense at illumination.

We were told what coach to get in to, and found that we had been down at the end of the line apparently, for all of our fifty girls, and four Sisters, who were accompanying us, were already in the coach.

We struggled into the coach, and attempted a passage down the narrow aisle, where, however, nearly all the girls were trying to get settled. So, at my suggestion, we camped in the last two sets of seats in the back, right hand side of the coach. "We won't be using the entire coach, because there's only fifty-four of us, so if we don't like it back here we can move up later," I told them.

"That's right. This coach seats about seventy, doesn't it, then it's full?" queried Susie. "I guess so," I replied. "Now give me your case, Susie, and we'll put that up in the rack first, since it's the biggest."

She handed me the case, but it took the three of us, pushing up, to get it the rack. The thing was heavy! Then we put my suitcase on top of it, and on the side we put Gloria's little black suitcase. While I was lifting Gloria's case up I noticed that it was tied around with a leather strap.

"What's that strap for?" I asked. She blushed. "It's one of my Dad's belts. The suitcase doesn't look very well, so my mother tied that around it."

After we'd had a good laugh, we discovered that Susie's wardrobe case, which was really of enormous dimensions, was overhanging my seat. "Sorry, ladies," I told them, "but I refuse to have that thing over my head, like a rock, just ready to topple."

Well, the problem was solved, and we took the suitcase down, because the porter had come in and turned some of the seats around so that they faced each other, and he suggested putting the case where there was a space between the backs of two sections of seats. That was that, and we stowed the "thing-a-m-gig" neatly away, out of the aisle, and still where Susie could reach it if she "needed" anything (for she told us that she had something in it that we might need on the way).

She wouldn't tell us what.

Just then the B & O representative who was going with us on the tour came in and passed out bright yellow baggage tags with our names on them, and these were tied onto every piece of baggage. For the rest of the trip they dangled merrily over our heads and swayed with the motion of the train.

I was standing up, surveying the general chaos in the coach, when suddenly I felt a moving sensation, and I was pulled out from under me, and landed smack! on the seat. Yes, the train was finally moving out, and as we gazed out of the window at our last sight of Cleveland, I thought: "It's a wonderful world, with the early morning sun on the city." Cleveland's West Side was just gliding into view, and the sight of the steel shipyards and industrial buildings, giving work to so many people, was a sight to see in the bright spring sunshine. Yes, the city, with all its dirt, is a marvelous thing!

All my love,
ISABEL

STRAIGHT FROM WASHINGTON

By
STEPHEN M. YOUNG
Ohio
Congressman-at-Large

Washington. — One great purpose of the Public Housing Bill is to eliminate slums in our cities. Passage of public housing legislation will end a shameful waste of people and money. Slums in Washington, Cleveland and elsewhere represent private enterprise at its worst, operating under a subsidy paid by the taxpayers. One-fifth of the people in our great cities have been living crowded in slums, yet slums require on an average half of the time of police and law enforcement officers, half of the available medical and institutional care, one-third of the time of fire departments and nearly all welfare and charity benefits. Slums, therefore, are not only "eyesores" but they are wasteful of people and of money.

TOO MUCH CAPACITANCE

U. S. Senator Robert C. Hendrickson (Rr), New Jersey is one of the outstanding new members of the United States Senate. He served with distinction in Europe in World War II. He is a record of ability and achievement in civil and military life.

He took a batch of Senate and House bills to his Washington apartment and burned the midnight oil studying them. He was thoroughly stumped by S-441 relating to photometric measurements. Section 6 of this bill reads as follows: "The unit of electrical capacitance shall be the farad, which is the capacitance of a capacitor that is charged to a potential of one volt by one coulomb of electricity."

All this really startled and worried Senator Hendrickson. He says he knows something about volts — but reading of capacitance, and volts by one coulomb made him dizzy.

BROADENING SOCIAL SECURITY
The Committee on Ways and Means of the House of Representatives is in Executive Session writing Social Security legislation. This follows two months of public hearings. It is proposed to increase Social Security benefits, to broaden the coverage to include farmers, salesmen, domestic help and self-employed, and that Social Security payments for women commence at the age of sixty, or sixty-two, instead of sixty-five.

The problem of covering farmers, self-employed and domestic help presents great administrative difficulties. A stamp book plan has been suggested; farmers and farmers' wives to purchase Social Security stamps from the rural mail carrier or from the nearest Post Office. Under such a system those participating would of necessity have to guard their stamp books carefully and duplicates would be kept by the Post Office Department and the Social Security agency.

Fuller Brush Co. officials contended salesmen are independent dealers and that the Fuller Brush Company and other companies employing house-to-house canvassers should not be required to pay Social Security taxes. It may be taken for granted that this Congress will surely liberalize Social Security payments. The dignity of every individual in the nation is involved. Something deep inside a person is offended if after a lifetime of productive work all he gets is a handout. If we are not going to have social insurance, we must have relief. At least twenty million Americans should be added to the Social Security rolls.

Some very difficult problems are presented. Do farmers really desire Social Security? What about temporary or migrant employees? For example, there are about one million

workers engaged in the cultivation and harvesting of fruits and vegetables on large commercially operated farms in this country. They have no Social Security benefits no health benefits, nor are there laws adequate to protect their interests. The principal reasons are that they migrate from one state to another; being in California or Florida in the winter and in New England or the Dakotas in the summer. Conditions of migratory workers have been dramatized. These conditions are well known, yet nothing has been done.

DISLIKES BUREAUCRATS

Congressman Earl Wagner, (D), Ohio, says he hasn't so much as one limousine to call his own. He is wrathful because he had to jump on the curbstone and into some shrubbery when a fancy limousine driven by one of our fancier bureaucrats came along too fast and too close. Congressman Wagner laments, "There are two blocks of limousines with chauffeurs, and some with footmen, waiting outside the Capitol every day."

The Congressman should keep his chin up! Perhaps some day he too may become a bureaucrat and then the Government will pay for his long distance telephone calls and furnish him with a limousine.

Some Dark Glasses Are Harmful

Each year some twenty million pairs of dark glasses are sold in America for the ostensible purpose of providing eye comfort and protection to people who wish to play under the summer sun or just look "arty." And each summer finds an increasing number of people with inflamed, swollen, irritated eyes. Many complain of blind spots marring their center vision. Said one prominent ophthalmologist: "The eye comfort" provided by dark glasses is deceptive; in most cases no protection exists at all."

Few people realize the sun's radiation is made up of different kinds of rays. Besides the visible light rays that form the middle of the spectrum, there are the invisible rays at either end of it: the ultraviolet and the infrared (heat) rays. Like any piece of smoked or tinted glass, cheap sun glasses will reduce the brilliant visible rays and glare of sunlight, but they will not filter out the invisible rays. "Scientifically speaking," says Dr. Arno E. Towne, assistant clinical professor of Ophthalmology at New York University, "the best sun glass is one which absorbs the ultraviolet and infrared rays and partially and even-ly absorbs the colors of the spectrum so there will be no change in the color scheme of nature."

The color and type of sun glasses will depend largely on what you intend to use them and how sensitive you are to glare.

According to the National Bureau of Standards, yellow green or green yellow tints have the least effect on color determination.

One wife: "You've got to use psychology in handling a husband." Another wife: "Yeah child psychology."

First Marine: "What a hayseed. You must hail from the kind of hamlet where the entire population's chief amusement comes from traipsing to the station to watch the train go by." Second Marine: "What train?"

"The time will come," thundered the lady orator, "when women will get men's wages." "Yeah," muttered the little man in the rear row, "next Saturday."

LOUIS SRPAN

TAILOR

17822 Marcella Road
KE 4311

Charles & Olga Slapnik

FLOWER SHOP

FLOWERS FOR ALL OCCASIONS
6026 St. Clair Ave.—EX 2134

NOTICE

You can pay Gas, Water, Electric and Telephone bills every day at the office of:

MIHALJEVICH BROS. COMPANY

6424 ST. CLAIR AVENUE

With our Special Money Orders you can pay all other bills, such as doctors, hospitals, rents, stores, etc.
Office hours: 9 A. M. to 6 P. M.

Pilot: "Wanna fly?"
Coed: "O-o-o-o-h, very much."
Pilot: "Wait, I'll catch you one."

**BEFORE
YOU BORROW
TO BUY A HOME**
GET OUR
LOW RATES AND
HELPFUL TERMS

The nicest way
to say 'thanks'.. send

Flowers
from

**CENTA'S
Floral & Card Shoppe**
FLOWERS FOR ALL
OCCASIONS
STANLEY and JULIE CENTA,
Proprietors
1551 Hayden Ave.
Phone: GL 6876
Res.: GL 1539

BEROS STUDIO

FOR FINE PHOTOGRAPHS

6116 St. Clair Ave. Tel. EN 0670

Wedding pictures taken in: STUDIO, HOME or CHURCH —
Families, Children and Portraits — Framing — Copying of Old
Photographs — Satisfaction GUARANTEED.

SEE THE NEW

**MAYTAG
WASHERS**

at

NOVAK'S

Furniture & Appliance

5417 ST. CLAIR AVENUE
EX 7103

Liberal Trade-In Allowance

On Your Old Washer

EASY MONTHLY TERMS

Open Evenings until 8 p. m.

except Wed.

AHLIN SHEET METAL & FURNACE CO.

NEW COAL AND GAS FURNACES

Blowers and Conversion Burners

ALL MAKES FURNACES REPAIRED

Recemented and Vacuum Cleaned

ROOFING, GUTTERS AND SPOUTING

Member Warm Air Heating and Air-Conditioning League, Inc.

GL 7630

WATERLOO HARDWARE & PAINT

SPECIAL

BPS PAINT—\$5.75 gal.

PYREX WARE . . . PAUL REVERE WARE

LAWN MOWERS—\$12.95

FLOOR SANDER FOR RENT

WE GIVE EAGLE STAMPS

16009 Waterloo Road

KE 1300

By Cy Hungerford

SNOODLES

Getting Married!

For a complete selection of some of the most beautiful Wedding Invitations see us. We have the complete Bridal Book Series, plain or embossed and die cut, in gold or silver, with a wide variety of type faces, including raised printing if so preferred. Our prices are right and the workmanship is first class.

You can get a beautiful
Ivory Leatherette
BRIDAL BOOK

with
"Our Wedding"
stamped in gold.

We are open on Saturday morning between 9 and 12 for your convenience.

**American Home
Publishing Co.**

6117 ST. CLAIR AVE.
HEnderson 0628

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEBEVO, Editor)
6117 St. Clair Ave. Cleveland 3, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

JUNE						
SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

NO. 125 Mon., June 27, 1949

O divji igri dveh psov in o tretjem

Pred nami je pismo, ki takole pravi: Dragi stric. Gotovo si radoveden kako je pri nas doma. Mogoče si krivo poučen. Zato Ti želim podati kolikor le mogoče resnično sliko... Gorje, ki ga preživljamo, je nepopisno. Kdor hoče današnje stanje razumeti, mora malo vsaj pogledati nazaj kako se je komunizem pri nas začel. Med okupacijo so v gozdove odhajali delomrzneži, lenuhi, tatovi, ubijalci. Govorili so, da so partizani, da se bojujejo za osvoboditev, proti okupatorju, pa so okupatorja pustili na miru, pa pobijali domačine, ropali in kradli domačinom. Proglasili so se za narodno oblast. Kdor je te ljudi poznal je vedel, da bo groza tedaj, ko postanejo res kaka oblast. Takrat so okupatorja izrabljali kot divjega psa proti lastnemu narodu. Vedeli so, da je ta pes nevaren. Da so ga držili, so v vasi, ki so jo hoteli uničiti, napravili kak "incident." Po izvršenem dejanju so brž pobegnili nazaj v gozd in se od tam smejali, ko je pes — okupator — prihrumel v vas in v "akciji maščevanja" streljal talce, vas zažgal, otroke in ženske poslal v taborišča in ječe. Tako je pes opravil svojo nalogo, vas očistil kakor so želeli partizani, oni, gozdovski junaki, pa so ostali in pripravljali novo past za naslednjo vas, novo kost za okupatorskega psa. Če je kdo kaj rekel proti partizanom, je to bilo narodno izdajstvo, takoj se je poročalo v gozd, prišle so tolpe od tam pobijale ali vlačile v gozd, tam sodile, mučile, morile. Takrat je seveda okupatorski pes bil privezan. Partizani so bili zavarovani pred njegovimi zobmi.

Sedaj, ko so isti banditi na krmilu. Pravijo, da zasebna kapitala ne sme biti. Zato so vse trgovine in tovarne podržali, lastnike pa pozapri. Vse gre v državno malho, ki nima dna. Toliko milijonov in milijard so že pograbil in pokradli, pa se nikjer nič ne pozna. Na večjih posestvih, kjer so poprej imeli lepo živino, so sedaj prazni hlevi. Pa ni vojska vsega vzela, kar je ona pustila, je komuna pobrala. Kjer je bilo poprej krasno polje, je sedaj mesto klasja marsikje osat in plevel.

Drugo so pobrali, sedaj je na vrsti mali kmet, ki je še edini ostal. Gozd mu uničujejo, zemljo mu jemljejo, pridelke mu pobirajo, njega samega z doma gonijo.

Pred mesecem so pobrali po naši vasi zadnje prašiče. Po štiri in po pet jih je šlo iz vsakega svinjaka. Kaj bo za družino doma nihče ne vpraša. So plačali. Koliko? Po 30 din. Država jih je pa prodajala istočasno po 250 din. Državna črna borza ali državna kraja je to. Če pa kmet kaj tako proda, je pa obsojen na leta in na izgubo premoženja v korist iste države, ki mu je dala tak zgled.

Sedaj gremo v tisto dobo kot je bila pred dvesto leti, ko so naši pradedje tlačili graščakom. Vse je podržavljeno, svobodni kmet izginja.

Stoletno delo napredka so uničili s terorjem, jetnišnico in mučilnico. Ker so ljudje lačni, kraje vse križem. Pobero kar žival iz hleva. Pa se še pritožiti ne smeš. Če kaj zineš, te obtožijo tatovi sami, da si zaklal na skrivnem in te obsodijo. Splošna beračija vlada. Četrto leto po vojni je še vse na karte. Pa še na karte se ne dobi kar je napisano in dodeljeno. Tudi če dobiš porcijo na karto, je tako mala, da stradaš ob njej.

Nasititi nas hočejo s preganjanjem vere. Križe so že pred letom pometali iz šol. Po cestah so podrli vse križe. V kapeli, kjer je bila preje Marijina slika, je sedaj Titova. Ko so bile v Ameriki volitve, so tu pri nas vse vprek govorili, da bodo zmagali tudi tam komunisti. Šele sedaj smo zvedeli, da niso.

Opozori prosim Te, vse ameriške Slovence na naše gorje. Naj vendar zatirajo komunizem z vso silo. Pometite s prvimi komunisti. To je nujna samo-obramba. Bolje je, da jih pomečete v morje, kot da oni vseh poldrug sto milijonov potem enkrat spravijo v tako gorje kot je pri nas. Delajte dokler je čas.

Kdor hoče razumeti Titov komunistični režim, mora vedeti kaj je "karakteristika." Tisti, ki se čudijo, da se Tito tako dolgo more držati, ne upoštevajo, da Tito drži OZNA, OZNO pa "karakteristika." "Karakteristika" je sicer samo kos papirja. To je tak kos papirja, ki je v uradih OZNE za vsakega državljan. Tam je vsak fotografiran in popisani po politični zanesljivosti. Pri sestavljanju te slike sodeluje ves komunistični policijski in špijski aparat: hišni zaupnik, družinski zaupnik, špijon v delavnici, v tovarni, v uradu, milica, tajnik krajevnega odbora. Vsi ti zaupniki ne prestopajo poročajo in zapisujejo. Vse skupaj je "karakteristika." Vsak dan in neprestano se ta "karakteristika" dopolnjuje. Ljudje ki niso posebno pazljivi in čuječi, niti ne vedo, da so pod neprestano kontrolo, da jih ovadbu zasle-

dujejo s kom govore, kaj reko, koga obiskujejo, kaj bero, komu pišejo in kaj, kdaj niso prišli na zborovanje komunistične stranke, kdaj niso šli na ulico, ko je bilo zapovedano manifestirati za komunizem in režim, kdaj niso ploskali dovolj krepko. Iz vseh kottiš v ro vrelci informacij v urad OZNE. Tam pa zapisujejo. Kadar hoče komunističen uradnik sliko podanika, samo pogleda na ta papir, ki se imenuje karakteristika, pa ve kakšen je tiček. Karakteristika spremlja vsakega podanika povsod kjer živi, kamorkoli gre. Karakteristika se seli za njim. Če pride ubogi podanik v drugo tovarno, da bi se znebil preganjanja krivičnega komisarja, gre karakteristika tudi tja k novemu komisariju. Če gre podanik v gozd sekati drva, pošljejo karakteristiko za njim in milica tam ima fotografijo vsakega drvarja tisti dan, ko je prišel. Karakteristika je nevidna senca vsakega podanika. Podanik je ne vidi, vidi pa jo režim in njegov eksekutor toliko bolj natančno. Karakteristika je tisti pes, s katerim lahko komunistična vlada vsakega podanika vsak čas napade, ga aretira, ga zgrabi in zapre, ga obsodi ali kako drugače obgrize njegovo svobodo, življenje in imetje. Karakteristika govori na procesih. Tam bero iz "karakteristike" s kom je govoril, kdaj se je srečal z reakcionarjem, kako ga je ljubezno pozdravil, kako mu je pritrjeval, kaj je rekel proti temu ali onemu komunistu, miličniku, komunističnemu velikanu. In po zapisih "karakteristike" nastopajo priče, isti ljudje, ki karakteristiko pišejo, zaupni ovadbu na vasi, v tovarni, osebni sovražniki, maščevalci, tisti, ki si žele kak kos premoženja, ki ga žrtve ima, biriči režima. Ali je potem še čudno, da je tako lahko vsakemu "dokazati" njegovo "krivdo." Vnaprej je dokazana, v "karakteristiki" je napisana in ta je vedno uradno izpričevalo o vsakem podaniku. Kadar ta nevidna senca nastopi, da je vidna tudi tistemu, ki ga zasleduje in spremlja, je že zgubljen, ga že imajo.

BESEDA IZ NARODA

Kako smo v Kanadi ribe lovili

Napisal Joe Menart

Neke nedelje lanskega leta se po naključju znajdem pri rojaku Leo Laušinu na 216. cesti v Euclidu. Okrog avta je nekaj ongovil in vprašam ga, kaj dela. Kakor tisti, ki je vprašal kmeta, ki je peljal gnoj, kaj vozi. Leo mi pove, da popravlja radio pri avtu, ker se namerava podati v Kanado na ribe. "O, tako!" sem se začudil in mu začel dopovedovati, da je na poti v Kanado in v tisti večji družbi pripravljiva, ker čas prej mine. Potem sem namignil, da imam v letu samo 365 dni časa, ki ga lahko porabim za kar hočem. Dodal sem za dobro mero tudi, da moji ženici ni ničesar bolj po volji kot če se kam peljemo. In tako sva z Leonom dogovorila, da bi ne bilo nič napadno, če bi se peljali v Kanado štirje: to je on s svojo boljšo polovico, pa jaz s svojo. Štirje je ravno prav za en avto, kakor za na pod.

Postavili sva Leona za vrhovnega poveljnika in ta je odločil, da jo odrinemo tisto soboto po 4. juliju in sicer je bila določena ura za odhod ob štirih zjutraj. Malo zgodaj, bi človek rekel, pa bo že kako. Z mojo Reziklo sva začela, nositi na avto, kar je treba za dolgo pot in nekaj dni bivanja v tuji deželi. Razen omar, sinkov in davenportov smo vse znesli na avto. Vestno sem pazil, da nismo pozabili marijačelskih kapljic, kar jih ni šlo v našo notranjost tako, da je bilo vse dobro preskrbljeno zunaj in znotraj.

Midva z Reziklo, ki je meni dana, ker človeku ni dobro samemu biti, sva odrinila v Euclid, da bova spala pri Laušinovih, odkoder bomo zjutraj odrinili po svetu navse zgodaj. Precej smo jih zvečer predihali zastran tega, da bi jaz lože spal, ker v tuji postelji vedno težko zaspiš, pa ni nič pomagalo. Vso noč sem slisal vlake, ki so drveli mimo in piskali, kakor bi se bili zmenili, da je treba meni v počast nagati eno posebno vižo. Okno bi bil najraje odprl in zarinil za strojevodji kakšen kamen, ki mi tako nagajajo. Da bi se jim le osnisk snel, sem jim privoščil. Nazadnje me je pa le zmanjkalo. Pa sem komaj dobro oči zatislil, so začele pa ženske tam od kuhinje na vso milo vižo: "Alo, le počakaj! Zajtrk je že na mizi!"

Pod odejo sem jim fige stisnil, enčes: pri naši hiši imajo navado, da prinesejo zajtrk k postelji in sicer šele takrat, ko je že velik dan, da kuharica vidi, kam stopi. Tukaj naj bi pa sredi noči matakiril sam v kuhinjo. Slabo navado imajo v Euclidu, sem uganil in se delal, kot bi nič ne slisal, da vabijo k mizi. Pa mislite, da so si dali kaj dopovedati! Eno figo so si dali, če vam rečem. Kar vnaprej je šlo iz kuhinje pa gor po stopnicah, naj pridem in prisidem. Pa prav gotovo ne bi bil, da ni pritegnila še naša, ki mi je na več glase zavpila gor proti moji sobi, naj se že skidam, da tukaj nimajo navade, da bi k postelji privlekli in če ne bom kmalu doli, bom šel teš v Kanado na ribe.

No, končno so me le zbežali s postelje in mencaje si oči sem srečno našel kuhinjo, kjer so drugi že sedeli pripravljeni za odhod. V naglici sem si pomagal do par vrst pijače na mizi, ker nisem izbirčen, pa sem bil kmalu tudi jaz pripravljen za odhod. Ko smo naložili tudi tisto krmo, ki je za ribe, kakor je Leo trdil, smo zavpili: adijo, pa zdrava ostani. Leo je poglinal in odpeljal smo se proti Kanadi: Leo, njegova soproga Agnes, moja žena Terezija in jaz. Najprej smo jo udarili proti Painesville, potem Ash tabuli in v smeri proti Buffalo, N. Y.

Vožnja je bila krasna, da lepša ni mogla biti. Vseposvoda je polje lepo kazalo, trta je komaj nosila, sadno drevje je tu doli lepo obetalo. Človeka kar veseli, ko vidi, kako dobra narava skrbi za nas zemljane. Jaz sem se močno zabaval s tem, da sem večkrat pogledal v majhne steklenice, hoteč na vsak način zvedeti, kakšna da je znotraj. Voznik ni imel časa za take stvari, rekel mi pa je, da bo pa v Kanadi nadomestil.

Ob osmih zjutraj smo bili že v Buffalo, N. Y. Naši pasirji so začeli tarnati, da jim nekaj kruli po želodcih. Kaj jim ne bo, ki niso hoteli mene ubogati, da bi duma zajtrkovali o be rihti, kot sem jih jaz. Začeli smo iskati pripravnih prostora, kot Ribčan, ki je prišel v Ljubljano, pa je začel iskati mašo. Saj veste, kako je bilo, ali ne? Kamor je prišel, je povsod videl pred oltarjem samo po enega gospoda. To mu ni bilo po volji. Rekel je, da bo trajalo predolgo, ki je samo en gospod brez pomožnega. Končno pride v škofijsko cerkev, kjer je bila maša z leviti.

Aha, si je mislil, tukaj bodo pa kmalu opravili, ki jih je toliko pred oltarjem.

Tudi mi smo si izbrali tak prostor, kjer je bilo dosti takih, ki so nosili na mizo. No, prijazno so nam postregli, mi smo potem kupili še za konja nekaj pijače, da ne bo opešal in kmalu smo jo veselo udarili čez most na kanadsko stran.

Bom pa še prihodnjič nekaj o tem napisal, saj se nam nikamor ne mudi, ko smo že čakali toliko časa s tem poročilom.

(Dalje prihodnjič)

Nova maša v Kansas City

Neelyville, Mo. — Namenil sem se nekaj napisati o novi maši ki se je vršila v nedeljo 12. junija v Kansas City. Novomašnik je iz dobro poznane in vrlo katoliške družine Mr. in Mrs. Matt Schwab.

Ker sva bila povabljeni s soprogo na to slavnost in obenem tudi namenjena obiskati najine hčere in sicer dve v St. Louis, Mo. in dve pa v Kansas City, Kansas, sva tako naredilo dvojno delo obenem, pa tudi imela dosti zabave med znanci in prijatelji ter sorodniki.

Novomašnika so spremljali pred oltar vsi sorodniki, to je štirje bratje, ena sestra in mati. Oče pa se na žalost ni mogel udeležiti, ker že več let leži mrtvouden na postelji. Sv. maša se je pričela ob pol enajstih. Navzočih je bilo tudi več duhovnikov. Izvrsten govor je imel Rev. Daniel Gnidica ASB iz Pueblo, Colo in strežnika sta bila dva njegova brata.

Popoldne je bil pa banket v cerkveni dvorani. Reči moram, da toliko številu Slovencev v tako veselji in prijateljski družbi še nisem videl. Velika dvorana je bila natlačeno polna in mize, na katerih so bile najboljše jedi, so bile trikrat zasedene. Sedevci tudi hladnega piva ni manjkalo. Vse to je darovala fara za svojega novomašnika. Saj se ravno slovenska fara sv. Družine v Kansas City, Kansas lahko ponaša in se šteje med najboljše slovenske naselbine v Ameriki.

Pred 9 leti sva bila na počitnicah v Kansas City 17 dni. Dosti lepega sem videl ta čas; vsako jutro sva šla k sv. maši; sv. obhajilo se je delilo ob 6, 7 in 8 uri med sv. mašo, pa je bila obhajalna miza vedno dobro obiskana. To je znak dobrih faranov in dobrega duhovničadusnega pastirja.

Čast gre pok. župniku Rev. John Peršetu in njegovemu nasledniku č. g. Daniel Gnidici. Častite sestre učiteljice so tudi dosti pomagale, posebno s. Sabina, ki deluje na tej fari že dolgo vrsto let in vzgaja mladino, kakor vrtnar nežne cvetlice na svojem vrtu. Bog daj, da bi tudi za naprej naši rojaki v Kansas City delovali s svojim dušnim pastirjem, kakor do sedaj.

Novomašniku pa želim obilo božjega blagoslova v njegovem težkem poklicu, njegovim sorodnikom pa moje iskrene čestitke. Pozdrav vsem naročnikom in čitateljem Ameriške Domovine.

Anton Slanc.

Pozor narodne noše!

Cleveland, O. — Drage žene in dekleta — katoliške Slovenke! Prošene sta prav vse, ki imate narodne noše, da se pripravite za naš Slovenski katoliški dan 3. julija in da s svojo zdravje čimprej vrne in da bi bila že skoro med nami zdrava in vesela. Saj vem, da bo v duhu med nami, to je Mrs. F. Ponikvar in nas bo v duhu blagovolja in si želela biti med nami. Torej na svidenje 3. julija v Brea Burn parku. Če katere želi kaj več pojasnila kot citate v Ameriški Domovini, me lahko pokličite EX 2773. Pozdravljene!

Oh, kako bi bili naši rojaki danes v stari domovini srečni in

NAŠA MICKA IMA TUD BESEDO

Če bi me ti videla, kako sem svetlo gledal in lovil sapo, ko je duhovni gospod opravil na meni tiste zadnje obrede, ki so v navadi predno nastopi človek romarsko pot iz te solzne doline, mi je rekel naš, ki je še zdaj, ko mi je to pripovedoval in ko je že vse izgledalo, da jo je še odnesel, nekam plašno gledati okoli sebe, kot bi ne verjel prav, da se še drži ta zemlje.

Veš, Micka, je nadaljeval, ko sem se dodobra prepričal, da me je izgleda, kot da so že obupali nad menoj in da hočejo samo še to, da bi lepo pripravljen stopil pred večnega Sodnika, me je hudo streslo. Zdal se je, da me je zdelo, da mora biti res nekaj narobe z menoj in da se zdravnik ni hecal z menoj, ko me je tako silil v posteljo. Ni hotel, da bi stoji skočil ali stopil na oni svet, ampak da bi se lepo naslonil na blazino, zamiljal in adijo mežnar.

Torej takle je pa konec, sem si mislil. Najbrže niti večerje ne bom več dočakal, ki so že zdaj začeli s temi obredi. Pa lačen bom šel na oni svet, sem si mislil. Kaj me stradajo, neki, če pa tako slabo kaže z menoj. Saj še zločincem, predno gredo v smrt, dajo vse, kar si le poželijo. Malo ajmohta bi zdajle prav lahko pospravil.

Bogve, kakšen bom, ko bom ležal, mi je prišlo na misel.

"Uh, kaj si take stvari vlačil po glavi," sem mu očitala in ga mlo pogledala, da bo videl, kako se vsa tresem zanj.

"Avša, saj nisem rad na to mislil, ampak saj veš, da človeka ne devajo v zadnje ali poslednje olje zastran lepšega. Saj nisem rad mislil na vse okoliščine še celo branil sem se takih misli in se jih otepal kot brenčelj, pa ni nič pomagalo. Aha, se že peljamo, mi je ne kaj venomer pelo na ušesa, da nisem nič slisal gospoda poleg mene, ki je tako lepo opravil

veseli, če bi smeli tako nemotno korakati v procesiji kot smo predzadnjo nedeljo v Newburgu pri fari sv. Lovrenca. Kako krasno in veličastno je bilo. Zato pa ste prošene vse ta mlade in tudi tiste, ki smo že dolgo na svetu, da še enkrat skupno nastopimo in pokažemo, koliko nas je, da nas ne prehitijo morda bolezni ali celo smrt. Nikar se ne izgovarjajte, češ, se mi noče opravljati, ali sem že prestara. Jaz tudi nisem še nikdar odrekla, če sem bila le povabljeni. Nič ne premissajte, kar hitro zlikajte svoje lepe noše in se oblecite in pojdit.

Ali se še spominjate tistega krasnega dneva — otvoritve Kulturnega vrta? Če se, potem ne bo nobena rekla: ne grem.

Torej 3. julija prav vsi na plan, katoličan na katoliški dan! Ker je predsednica našega krožka narodnih noš bolna, jo zastopam jaz. Molimo, da se ji zdravje čimprej vrne in da bi bila že skoro med nami zdrava in vesela. Saj vem, da bo v duhu med nami, to je Mrs. F. Ponikvar in nas bo v duhu blagovolja in si želela biti med nami. Torej na svidenje 3. julija v Brea Burn parku. Če katere želi kaj več pojasnila kot citate v Ameriški Domovini, me lahko pokličite EX 2773. Pozdravljene!

Mary Stanonik.

svete obrede. Niti enkrat se nisem ozrl v obe bolnišnici, ki sta klečali koncem postelje in menda zijali vame, enčes: glej ga, samo umret je prišel k nam. Prav prosili smo ga! Jaz sem pa gledal, skozi okno in zdelo se mi je, da so vsa okna polna režečih se komunistov, ki mi strežejo korenček, enčes: aha, te že tišči za vrat tisti tam od spodaj!

Samo da se mi ti hudiči ne bodo režali, sem si mislil, naj bi še malo počakali in odložili rekrutiranje za večno armado. Če vam je vseeno, sem poskušal uveljaviti posredovalni predlog, pa bi še počakali nekoliko. Se reče, saj pripravljen bom in tudi precej časa se že vrtim po tej zemeljski krogli, pa vendar: ne še, ne še!

Pa mi je spet nekaj reklo na ušesa: letos je ravno 30 let, odkar si se vdinjal pri listu, ki si mu ti dal ime: Ameriška Domovina. Po 30 letih je pa tudi že čas, da greš v penzjo.

Saj res! Ravno 30 let je! Takrat je bilo, ko se je pri Lauschetovih peč podrla. Prav do bro se še spominjam. Pa da ne bo kdo napačno tolmačil, naj povem, da je peč podrl Tone Bobek, ko smo pri Lauschetovi mami v kuhinji likof pili. Nekaj je pil, pa je vstal in se zamešal med stole in vprašal široko peč v kotu, če bi šla plesat z njim, misleč da govori z Lauschetovo mamo. Takrat sem postal solastnik lista in ga zapel tesati, da sem danes kar ponosen nanj. Doslutil pa še nisem, bi rekel. Saj je treba še tega in še onega. Nekaj časa bi sicer že prestali brez mene, za vselej bi pa ne šel rad. Vsaj ne tako brez vsake besede.

Kako bi ljudje sprejeli to vest, neki, mi je kanilo v glavo. Dosti jih bo, ki bodo vpili, da je vse prezagodaj. Dosti jih bo pa tudi, ki bodo rekli, zakaj me ni že davno zongavilo. Birt Janzen na 79. cesti, to vem, bi tisti dan tuči zastavil, ko bi veselo vest, da sem odšel. Taki, ki sem jim kdaj po neprevidnosti in neumnosti kaj dobrega storil, bodo zmignili z rameni in morda rekli: kar je, je. Zapolnil sem take slabe misli od sebe in spet začel: ne še, ne še! Meni ni še prav nič sile, tam jih imate itak dosti, preveč. Kaj bi z enim več ali manj. Dajmo, preložimo še malo. Zdalje na pomlad me čaka še toliko dela na vrtu. Pa prav letos sem nameraval izkopati tam po jablano za ribnik. Samo tistega naj še napravim in pa še, da bi tista drevesca, ki sem jih predlanskim vsadil, nekoliko odrasla, da bi dala kakšen sad. Bom videl, če sem prave izbral. Tisto stojielo ob garaži sem šele lansko leto postavil in zasadij ob njem ovijalke. Šele vzpenjati so se začele dobro, torej moram na vsak način počakati, da bom videl, kako bodo pognaše. Pa lepe cvetove bodo menda dale, kakor mi je zagotovil vrtnar. Letos bodo prvič tje začetkom junija. Zdalj smo šele v marcu, torej po nobeni viži še ne morem odhod, zdaj še ne. Naj obrnemo tako ali tako mi ne kaže, da bi še šel.

Če vam je vseeno, pa bi napravili tako, kakor ste s Herblanom, ki je tudi rekel, če vam je vseeno, naj bi bili vsaj nevtralni, ko se je postavil pred medveda ob parobku.

Naš mi je povedal, kako je bilo takrat s Herblanom, ki ga sicer nisem poznala, pa sem toliko slislala in brala o njem, da ga kar vidim pred seboj. Naš vedno kaj pove o njem in tudi to mi je še enkrat povedal, kako je bilo z medvedom. Bom drugič povedala, ker danes je že skoraj preveč. Težko pišem take stvari, ker, kar vidim na očeh, kako je bilo tisto soboto popoldne, pa ki jaz, reva, niti vedela nisem, kaj počnejo z njim, siromakom.

V samotah pragozda

S. Scoville ml. — Pavel Holeček

Kobalov Blaž, ki so ga imeli za izvedenca v indijanskih zadevah, ki je znal zaklicati na boj kakor pravi rdeček, in bi bil gotovo po divjaški šegi ncsil skalpov šop na temenu, da mu ga ni mat vselej odstrigla — Blaž torej je zrl na Roka s tolikim občudovanjem, da je pozabil zapreti usta. Lužarjev Tinče se je pa držal tako ponosno, kakor da bi bil odkril samega Unka, poslednjega Mohikanca, v svojem vod.

Rok ni maral govoriti, dasi so tovariši od vseh strani silili vanj. Zato pa je bil Vilče zgovornejši. Povedal jim je, da je deček preživel otroška leta pri svojem plemenu na daljnem severu, tam, kjer velika Mackenzieva reka valja svoje valove proti Severnemu ledenemu morju. Zvedeli so, da ga je nekč držal medved v krempeljih, da so ga zasledovali volkovi, da je videl več milij dolge črede potujočih severnih jelenov in lovili bivoie, rise, jaguarje, moškovo govedo in druge redke, strašno nevarne živali.

Se dolgo so se tako razgovarjali in med drugim tudi določili tovariš, ki naj bi šli drugi dan k Vilčetovim staršem in Rokovemu stricu. Nato so se pozno v noč razšli.

Gospa Vrhovčeva se je najprej prestrašila, ko so jo prosili, naj dovoli, da gre njen Vilče za ves mesec brez hrane in brez obleke v gozd.

"Ne mislite, da Vašemu sinu preti kakršnakoli nevarnost," ji je prigovarjal gospod učitelj. "On in Rok razumeta toliko o življenju v gozdu, da se bosta znala ubraniti mrazu in lakoti; če bi jima pa to ne bilo mogoče, se lahko vrmeta, kadar hočeta."

Odišli je v zadevi gospod Vrhovec, ki je izpregovoril tehne besede: "Le pusti ga, mati! Prav zdravo bo za fanta, ako poskusi jesti kruh, ki si ga bo sam spekel. Saj je dovolj pameten, da se vrne domov, če se mu bo slaba godila. Mislim, mati, čez tri dni ga boš imela spet doma — in potem pač ne bo več tako izbirčen pri jedi."

Rokov stric, mršav možiček, ki je imel malo hišico in posestve v "Peklu" — tako so imenovali globoko dolino med dvema strmima gorama približno šest kilometrov od naselbine — se ni niti trenutek obotavljal, ampak je takoj odvrnil: "Naj le gre! Lahko gre, kamor hoče!"

Drugo poglavje V GOZD

V pondeljek je pristajalo solnce izza gora, kakor da bi bil navaden dan; in vendar je bil najpomembnejši v zgodovini šentpavelskih skavtov. Točno ob desetih so prikorakali dečki ponosno in samozvestno pred hišo gospoda Dovgana. Pred vsakim vodom je stopal vodnik, nošče palico z bandercem,

na katerem se je blestel vodovotem.

Gospod Dovgan jih je že pričakoval na verandi in se je srdito nasmehnil, ko jih je ugle dal.

"Sove, volkovi in lisice," je mrmral sam pri sebi, "tista dva, ki ju mislite danes poslati v gozd, morata zares imeti lastnosti teh treh živali."

Pred hišo je stal njegov veliki tovorni avtomobil. Stopil jim je naproti in ko mu je gospod učitelj sporočil sklep skavtske organizacije, je dejal:

"Vaša tovariša zapeljem petdeset kilometrov daleč proti severu v svoje gozdove. Na koncu poti stoji mala kladara, ki pa ima telefonsko zvezo z mojo hišo. Če zaradi mraza in lakote ne bosta mogla nič več strpeti, se lahko iz gozda vrnete h kladari in me telefonski pokličeta. Potem jima takoj pošljem voz z obleko in živim. Pričakujem klica po telefonu jutri na vse zgodaj," je pristavil zamisljeno, ko je vsa družba zlezla na voz.

Med vožnjo je bil "kralj gozdov" prav slabe volje. "Skoro se mi zdi greh, gospod učitelj," se je obrnil k starešini Sanci, "da se ne bavite s čim boljšim, ampak ubijate mladim ljudem takšne neumne misli v glavo. Oba dečka se mi ne zdita napačna, in ako ne bi zapravljala zlatega časa s tem, da letata kot nora z bandercem po ulicah in se dereta kakor volkovi in sove, bi morda postala moža, kakršnih potrebujemo."

"Ne maram se pričakati z Vami, gospod Dovgan," je odgovoril mirno skavtski starešina. "Veselim se, da dobimo od Vas lepo kladaro in deset orolov gozda. Zato se ne spuščam v pogovor o tej zadevi." Stari bogataš ni bil navajen, da bi mu kdo ugovarjal; srdito je ošvignil z očmi starešino in reže se skavte.

"Le nikar preveč ne računajte s kladaro in ne prodajate medvedove kože, dokler se medved tiči v brlogu!" je odgovoril pikro.

Medtem je hitel avtomobil po cesti proti severu. Že ko so vozili mimo zadnjih hiš, so se zbirali na nebu sumljivi oblaki; ko pa so dospeli do gozda, je potegnila mrzla sapa. Kmalu nato je začelo prav drobno deževati in vse je kazalo, da bo deževanje nekaj dni trajalo. "Kralj gozdov" si je zadovoljno mel roke.

"Mislim, da se bo zvonec pri telefonu oglašil že noč," se je hehetal.

"Ne delajte računa brez krečmarja," ga zavrne Vilče, "da se preveč ne urežete!"

"Tiho, Vilče!" ga posvari starešina.

"Pustite ga, naj govori, kar hoče," se jezi gospod Dovgan, "tate deček ga kaj hitro ohladi!"

Navzlic hrabrim Vilčetovim besedam so skavti strahoma opazovali vreme. Pstalo je jako mrzlo in deževalo je čimdalje bolj. V takem vremenu naj torej tovariša čisto gola prebijeta noč. Misel pač ni bila zapeljiva. Samo Rok je ostal miren in ni kazal skrb.

"Ali misliš, da lahko prebija noč v dežju?" mu zasepeče Vilče.

Rok je samo zasopel skozi nos, ali ta glas je zvenel tako zaničljivo, da se je tovarišu vrnil pogum. Kmalu nato so zavozili v temno senco visokega gozda in hoteli po ozki, z mahom obrasli poti naravnost proti severu. Dobro uro je trajala vožnja pod temnimi velikan. Tedaj se odpre pred njimi mala jasa.

(Dajte prihodnjici)

1949	JUNIJ	1949
1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21
22	23	24
25	26	27
28	29	30

KOLENDAR

DRUŠTVENIH PRIREDITEV

JULIJ

4. — Klub društev Slovenskega društvenega doma na Recher Ave. priredi svoj letni piknik na George Kilijopi farmi (off Eddy Rd. v Wickliffe, O.)

24. — Piknik fare Marije Vnebovzete na cerkvenih prostorih.

AVGUST

21. — Skupne clevelandske podružnice SZZ priredijo piknik na vrtu SDD na Recher Ave. Ves preostanek gre za Katoliško ligo.

28. — Piknik Slovenske moške zveze na Brae Burn prostorih, 25000 Euclid Ave.

28. — Društvo sv. Križa št. 214 KSKJ priredi piknik na prostori Doma zapadnih Slovencev, 6818 Denison Ave.

SEPTEMBER

3. — Društvo sv. Ane št. 4 SDZ plesno veselico v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave.

24. — Podružnica št. 32 SZZ ima plesno veselico v Slovenskem društvenem domu na Recher Ave.

24. in 25. — Praznuje Slovenski dom na Holmes Ave. 30 letnico svojega obstoja.

OKTOBER

16. — Oltarno društvo fare Marije Vnebovzete priredi "Card party" v cerkveni dvorani.

22. — Podružnica št. 47 SZZ priredi "Autumn Dance" v Slovenskem narodnem domu na 80. cesti. Igra Lou Trebar orkester.

23. — Pevsko društvo Zvon priredi 35 letnice svojega občinstva. Koncert bo v Slovenskem narodnem domu na 80. cesti.

Zahvala

Cleveland, O. — Tem potom se vam želmi zahvaliti za vašo prijateljstvo, ki ste mi ga izkazali ob mojem rojstnem dnevu, 80 letnici, ko sta se tako v velikem številu zbrali; posebno lepa hvala Mrs. Johani Gornik in Mrs. Karolini Modic, ki so se trudile, da so vse skupaj zbrale. Prav lepa hvala Mrs. Frances Knaus, ki je vse šobe dala na razpolago. Posebna hvala Mrs. Barbari Modic za tako lep "Cake" in Mrs. Frances Lausche

Zima junija meseca. — Chinook prelaz v državi Washington so pravkar očistili velikih snežnih zametov, da je zopet mogoč prehod. To je bila najhujša zima v tem času kar jih imajo na rekordi. To je U. S. državna cesta št. 410 in po možu, ki stoji ob zametu, si lahko predstavljate kako velikanski zameti so to. Sneg je nad 30 čevljev na debelo, kar je gotovo rekord za ta letni čas.

To je naš kuharski naraščaj. — Otroci iz otroškega vrta v Rocky River, blizu Clevelanda, Ohio. Otroci so pripravljivi, da bodo postregli svojim mamicam z jedmi, ki so jih sami pripravili v šoli.

Ob tridesletnici potovanja iz Rusije v Jugoslavijo

(Jole Grdina)

(Nadaljevanje.)

Ko je vlak privozil na ogrsko avstrijsko mejo, so Madžari vse spodili iz vlaka nakar se je pričela. preiskava in revizicija vseh živil, ki so jih Dunajčanje vozili domov, pa bil to kruh, moka ali kar že. Vse so jim pobrali in nobena prošnja se ni upoštevala, tako da so nametali celo skladnico teh stvari, potem pa idi nazaj prazen na vlak. Oh, ali so bili nekateri žalostni, pravzaprav val, ki so bili prikrajšani za živež. Mi smo tudi morali ven iz vlaka, ampak so nam; ko so pregledali potne liste, takoj ukazali, da gremo na vlak in nam niso pregledali popolnoma nič, pa naj je imel kdo seboj karkoli. Vojnim ujetnikom, Avstrijcem kot Rusom, niso vzeli nič. Pa so nekateri to stvar izkoristili in nek Rus mi je pravil, da ne vem kolikokrat se je že peljal iz Bu-

tudi za "Cake" ter Miss Mary Hudolin in Frances Lausche ki sta nam stregli. Bog plačaj!

Se enkrat prav prisrčna hvala vsem, ki so se udeležile in vsem darovalkam katere so:

Mrs. Josephine Haffner, Mrs. Josephine Posch, Mrs. John Mihelich, Mrs. Ema Gregorich, Mrs. Frank Jaksic, Miss Hani Gornik, Mrs. Josie Cimperman, Mrs. Johanna Gornik, Mrs. Karolina Breskvar, Miss Josephine Levstik, Mrs. Jennie Demshar, Mrs. Mary Novak (Pekarca), Mrs. Antonija Grdina, Community Welfare Club, Mrs. Karolini Modic, Mrs. Anna Milavec Modic, Mrs. Naglic, Miss Rose Kovatch, Mrs. Meglich, Miss Mary Hudolin, Mrs. Frances Lausche, Mrs. Mary Kadunc, Mrs. Christine Verbic, Mrs. Frances Knaus, Mrs. Marjanca Knaus, Mrs. Frances Jerman.

Mrs. Mary Belaj, Mrs. Mary Roje, Mrs. Barbara Modic, Mrs. Ana Blatnik, Mrs. Mary Sankovich, Mrs. Ana Kramar, Mrs. Mary Campa, Mrs. Paula Stampfel, Mrs. Krampasky, Mrs. Jennie Levstik, Mrs. Pauline Dolgan (Brinsek) Jakob & Mary Turk Družina, Mrs. Frances Mihelich, Mrs. Mary Modic (West Park), Mrs. Mary Milavec (E. 61. St.) Mrs. Jennie Ponikvar, Mrs. Mary Mohar, Mrs. Jerney Krasovec, Mrs. Zofij Mramor, Mrs. Mary Skodlar, Mrs. Terezija Princ, Mrs. Nettie Prince Modic, Mrs. Tekavec (Sluga), Mrs. Johana Speh, Mrs. Josephine Krasovec, Charlie Jereb, Mrs. Josephine Srnovnik, Mrs. Marija Hočevnar.

Vam ostanem hvaležna Johana Pelan.

Ko je vojak odšel smo pa pričeli z razmotiranjem, ali gremo v taborišče ali ne? Naš kratek odlok je bil, da ne, pa smo jo pobrali iz kolodvora brez da bi čakali na vojaka. To sicer ni bilo prav od naše strani; pa imeli smo svoje pred-sodke in kratkomalo tako napravili. Sicer pa mi na Dunaju nismo rabili več kake posebne zaščite. Če se človek pretolče skozi vse od Tihega Dona do Dunaja, tudi potem izhaja brez posebne zaščite in varstva.

Lep dan je bil, ko smo stopili na ulice prestolice bivše monarhije. In kam smo jo potem ubrali? K Rusom. Ker nismo šli v jugoslovansko taborišče, smo šli v rusko taborišče, kjer je bilo zbirališče Rusov, ki so se vračali nazaj v Rusijo in onih, ki niso hoteli iti tja. Pri Rusih smo potem dobili prenočišče, pa karte za hrano, ki sicer ni bila bogve kaj, ampak za silo pa že. Postelj je bilo pa na razpolago dovolj. Tam smo potem odložili svoje nahrbtnike in šli po mestu, kjer smo se po mili volji sprehajali, zvečer pa spat v rusko taborišče, kjer smo se dobili dodatnih uši, ki pa se že dosti nismo zmenili zanje.

Ko smo noč prespali, pa hajdi spet po Dunaju. Naši tovariši so se med tem kar nekam izgubili in ostala sva sama z Primorcem, ki sva šla pa tudi pogledat tja v 10. okroj Dunaja, kjer se je na Konradovi cesti nahajalo jugoslovansko taborišče; ondaj so naju lepo sprejeli in nama, po prijavi, dali karte za kruh in obed. V pisarni taborišča je bil kot oficir naš Slovenec. Ko sva pospravila obed, ki je bil dober, pa hajdi spet po Dunaju. Tako sva bila pri Rusih in pri Jugoslovanih. Nadlegovali pa naju niso nikjer.

Da sva si privoščila razgled po Dunaju, se razume. Včasih sva šla skupaj, včasih vsak zase, dobila pa sva se če ne prej, pa v ruskem taborišču, kjer sva

dimpešče na Dunaj ter vozil kruh in moko na Dunaj in ondaj dobro prodajal.

Nam kaj takega še na misel ni prišlo in niti nismo hoteli vzeti od civilistov kakkega živeža, zlasti moke. Kdo bo pa verjel, da je moka naša last? Vse kar je prav. Ko so Madžari dobro obrali vse, je odpeljal vlak naprej in čez par ur smo se prijeljali na cesarski Dunaj.

Na dunajskem kolodvoru pride nam nasproti češki uradnik, nas pozdravi v češkem jeziku ter vpraša odkod prihajamo. Ko smo povedali, da iz Rusije, ampak so nam; ko so pregledali potne liste, takoj ukazali, da gremo na vlak in nam niso pregledali popolnoma nič, pa naj je imel kdo seboj karkoli. Vojnim ujetnikom, Avstrijcem kot Rusom, niso vzeli nič. Pa so nekateri to stvar izkoristili in nek Rus mi je pravil, da ne vem kolikokrat se je že peljal iz Bu-

tudi za "Cake" ter Miss Mary Hudolin in Frances Lausche ki sta nam stregli. Bog plačaj!

Se enkrat prav prisrčna hvala vsem, ki so se udeležile in vsem darovalkam katere so:

Mrs. Josephine Haffner, Mrs. Josephine Posch, Mrs. John Mihelich, Mrs. Ema Gregorich, Mrs. Frank Jaksic, Miss Hani Gornik, Mrs. Josie Cimperman, Mrs. Johanna Gornik, Mrs. Karolina Breskvar, Miss Josephine Levstik, Mrs. Jennie Demshar, Mrs. Mary Novak (Pekarca), Mrs. Antonija Grdina, Community Welfare Club, Mrs. Karolini Modic, Mrs. Anna Milavec Modic, Mrs. Naglic, Miss Rose Kovatch, Mrs. Meglich, Miss Mary Hudolin, Mrs. Frances Lausche, Mrs. Mary Kadunc, Mrs. Christine Verbic, Mrs. Frances Knaus, Mrs. Marjanca Knaus, Mrs. Frances Jerman.

Mrs. Mary Belaj, Mrs. Mary Roje, Mrs. Barbara Modic, Mrs. Ana Blatnik, Mrs. Mary Sankovich, Mrs. Ana Kramar, Mrs. Mary Campa, Mrs. Paula Stampfel, Mrs. Krampasky, Mrs. Jennie Levstik, Mrs. Pauline Dolgan (Brinsek) Jakob & Mary Turk Družina, Mrs. Frances Mihelich, Mrs. Mary Modic (West Park), Mrs. Mary Milavec (E. 61. St.) Mrs. Jennie Ponikvar, Mrs. Mary Mohar, Mrs. Jerney Krasovec, Mrs. Zofij Mramor, Mrs. Mary Skodlar, Mrs. Terezija Princ, Mrs. Nettie Prince Modic, Mrs. Tekavec (Sluga), Mrs. Johana Speh, Mrs. Josephine Krasovec, Charlie Jereb, Mrs. Josephine Srnovnik, Mrs. Marija Hočevnar.

Vam ostanem hvaležna Johana Pelan.

Ko je vojak odšel smo pa pričeli z razmotiranjem, ali gremo v taborišče ali ne? Naš kratek odlok je bil, da ne, pa smo jo pobrali iz kolodvora brez da bi čakali na vojaka. To sicer ni bilo prav od naše strani; pa imeli smo svoje pred-sodke in kratkomalo tako napravili. Sicer pa mi na Dunaju nismo rabili več kake posebne zaščite. Če se človek pretolče skozi vse od Tihega Dona do Dunaja, tudi potem izhaja brez posebne zaščite in varstva.

Lep dan je bil, ko smo stopili na ulice prestolice bivše monarhije. In kam smo jo potem ubrali? K Rusom. Ker nismo šli v jugoslovansko taborišče, smo šli v rusko taborišče, kjer je bilo zbirališče Rusov, ki so se vračali nazaj v Rusijo in onih, ki niso hoteli iti tja. Pri Rusih smo potem dobili prenočišče, pa karte za hrano, ki sicer ni bila bogve kaj, ampak za silo pa že. Postelj je bilo pa na razpolago dovolj. Tam smo potem odložili svoje nahrtnike in šli po mestu, kjer smo se po mili volji sprehajali, zvečer pa spat v rusko taborišče, kjer smo se dobili dodatnih uši, ki pa se že dosti nismo zmenili zanje.

Ko smo noč prespali, pa hajdi spet po Dunaju. Naši tovariši so se med tem kar nekam izgubili in ostala sva sama z Primorcem, ki sva šla pa tudi pogledat tja v 10. okroj Dunaja, kjer se je na Konradovi cesti nahajalo jugoslovansko taborišče; ondaj so naju lepo sprejeli in nama, po prijavi, dali karte za kruh in obed. V pisarni taborišča je bil kot oficir naš Slovenec. Ko sva pospravila obed, ki je bil dober, pa hajdi spet po Dunaju. Tako sva bila pri Rusih in pri Jugoslovanih. Nadlegovali pa naju niso nikjer.

Da sva si privoščila razgled po Dunaju, se razume. Včasih sva šla skupaj, včasih vsak zase, dobila pa sva se če ne prej, pa v ruskem taborišču, kjer sva

imela spravljeno najino robo.

Svoj izprehod po Dunaju sem napravil k sv. Štefanu, k slavnoznanj katedrali Dunaja, katere ni težko najti, saj je prava monumentalna stavba, ki je v ponos celemu mestu, še posebej pa njen orjaški stolp, ki kipi proti nebu kot najvišja smreka v gozdu, ki se ponosno dviga nad vse druge smreke, tako nekako je s cerkvijo sv. Štefana na Dunaju. Ko sem dospel tja, sem najprvo stopil v cerkev, ki se mi je pa zdela takoko nekako temna. Je pač gotoka stavba in kot taka mračna, drugače pa krasna stavba. V cerkvi sem se potem zahvalil za srečni povratek iz Rusije, potem sem jo pa ubral gori v nad 130 metrov visoki stolp; prej pa sem moral plačati 40 vinarjev vstopnine, potem pa hajdi po stopnicah, katerih ni hotelo biti zlepa konca. Ko sem prišel pa na vrh oziroma do lin, se mi je pa nudil krasen razgled po cesarskem Dunaju. Potem pa spet po mestu.

Štiri dni sva kolovratila po Dunaju, a peti dan, bila je nedelja 23. februarja, sva pa rekla: dosti je, zdaj gremo pa domov. Prej sva šla še na južni kolodvor vprašat glede odhoda vlakov, tam so imeli naši Jugoslovani svojo pisarno, kjer sva marsikaj izvedela od uradnika, ki je bil Srb in je nama tudi to povedal, da nova država ne bo dolgo, da bo mesto Jugoslavije je Velika Srbija. To pa nama kratkomalo ni bilo nič všeč. Seveda je bila to srbska domneva in menda želja, ki je bila pa prenespametna.

(Dajte prihodnjici)

—Prvi, ki je z letalom preletel visoke Ande v Argentini je bil poročnik Luis Candelria od argentinske mornarice, ki je izvršil ta zgodovinski polet leta 1918.

MALI OGLASI

Stanovanje iščejo

Mlad zakonski par brez otrok želi dobiti 2, 3 ali 4 neopremljene sobe v najem. Kdor ima kaj primernega je prošnja, da pokliče EX 8965.

(126)

Soba se odda

Opremljena soba se odda posetenemu fantu. Vprašajte na 1153 E. 61. St.

(125)

Iščejo stanovanje

Zakonski par želi dobiti 4 neopremljene sobe na južni strani St. Clair Ave. Kdor ima kaj naj pokliče EX 3748 od 8 jutraj do 5:30 popoldne.

(125)

Christiana Lodge and Cottages

Edwardsburg, Mich.

The Lodge has 30 rooms, with connecting shower and toilet. There are 17 cottages with private shower and toilet. Central dining room with American-European cooking.

All sports: golf, dancing, tennis and shuffleboard, horseback riding, private beach, boating and fishing, indoor games. Cater to overnight guests.

Located in Christiana Lake in a grove of large trees. 100 acres of private playground on US 112.

Write for folder.

CHRISTIANA LODGE

DOMINIC KRASOVEC, Prop.

Phone 9126F5

P.O. Edwardsburg, Mich

Prijatelj's Pharmacy

SLOVENSKA LEKARNA

Prescriptions — Vitamins

First Aid Supplies

Vogel St. Clair Ave. in E. 68th

V Floridi naprodaj

V sončni Floridi je naprodaj 5 sobna hiša s pohištvom; ima kopalnico, dve verandi, eno posebno kabinu in garažo. Okrog je nasajeno sadno in rožno drevje. Obsega 10 akrov rodovitne zemlje; ima 500 čevljev fronta ob tlakovani cesti. Za ceno in pojasnila pišite na naslov: Frank Gerbec, R. 1. New Smyrna Beach, Florida.

(Jun. 20, 27, 30)

DO YOU GET VITAMINS?

Do you get vitamins? Couldn't live if you didn't. The question is, do you get ENOUGH vitamins? A good many people do not, and as a result feel low and fat.

ONE A DAY

MULTIPLE VITAMIN CAPSULES

A single One-A-Day (brand) Multiple Vitamin Capsule every day, furnishes the basic daily quantities of the five vitamins whose requirements in human nutrition are known.

Get One-A-Day (brand) Multiple Vitamin Capsules at your drug store.

MADE IN AMERICA

Stara mama

(POVEST)

"Kdaj pa odideš?" je vprašala gospa Klara.

"Čez tri tedne. Bo tedaj Judy že nazaj, kaj pravite?"

"Prav gotovo."

"Potem bo vse prav. Zdaj pa moram oditi. Erik, imava isto pot? Jaz grem v klub?"

Ko sta že odhajala, je gospa Klara poklicala Noela nazaj. "Noel, povej Connie, naj pride k meni jutri ali pojutrišnjem. Kakor hitro si bo opomogla. Erik, bi pa mi sporočil, kako je z Lužo, kajne? Ne sme oditi, ne da bi prišla k meni po slovo... če res odide."

"O, to se razume, da odide. Moja žena," je pojasnil Noel. "Je mnenja, da z menoj ne more več izhajati."

"No, čemu pa imamo ločitev? Hvala Bogu!" je odgovoril Noel. "Zakon in ločitev se mi vedno zdita kakor tisti razsvetljeni znaki v gledišču — vse, ti isti izhodi v slučaju ognja. Ljudje sploh ne bi zahajali tja, če teh znakov ne bi bilo."

"V tem slučaju pa ognja ne bo," je pripomnila gospa Klara, "in Erik je videl šele prvo dejanje igre. Lahko noč, draga moja!"

20. poglavje

Juditinu pismu je sledilo Stefanovo. Gospej Klari se je zdela, kakor da prihaja od človeka, ki ji je čisto blizu. Bilo je, kakor da ji prihaja bliže in bliže, in ni več mislila, da ga ločijo od nje milje in milje celine in vode. Postal ji je dostopen. Bila sta bolj dostopna drug drugemu v mislih. Tudi je bolj zaupala v njegovo zdravje in njegov sklep, da se po vrne v London. Da, pametno je naredila, da je poslala k njej Judy!

Tole je pisal Stefan:

"Strmeti moram, koliko ima Judy tvojega. Kakor ti, te tud Judy razume, kaj hočeš reči, šep reden si odprl usta. Ob nji se ne počutim starega. Govoriva kakor da sva istih let. Zelo je človeška in obdarjena z

resničnim humorjem, kar pomeni, da zna ceniti smešno stran ljudi. Dejal bi, da ji je njena ne preveč srečna mladost — kajti to je jasno, da je bila doma vse prej ko srečna — dala nekaj globine in bistrovidnosti.

"Zelo se zabava z nekim starim prijateljem, Američanom Colebridge. Spoznala sva se pred leti v Argentini, in misli, da mi je dolžan hvalo za nekotvar v preteklosti. Kadar le prideta skupaj, vselej se izvrstno zabavata. Judy postaja zmerom bolj britsaka, on pa — no, da, še bolj ameriški pač ne bi mogel postati. Neznansko občuduje Judy, in mislim si, da bi ji rad položil pred noge več ko znatno premoženje. Rad bi ti popisal, kako se pogovarjata. Včeraj smo se peljali na Grasse, na povratku pa prehiteli kmetje, ki so odhajali od dela na polju. Presprosti, zadovoljni ljudje v obleki iste barve ko zemlja.

"V Ameriki bi vsi ti ljudje imeli vsak svoj Ford," pravi Mr. Colebridge.

"Torej bodi Bog zahvaljen, da smo v Evropi!" pravi Judy; in tako dalje, dokler se nazadnje Mr. Colebridge ne obrne k meni in mi reče: 'Slišite, zdi se mi, da rad pritrdim vsemu, kar reče Miss Pendleton. Ima več pameti ko katerakoli ženska, kar sem jih kdaj srečal.' To je

kajpada Juditi zaprlo sapo. Ob njima se čutim mnogo let maljšega. Colebridge se oblači na najbolj nemogoče način in se nikoli ne zanima za razgled. Ničesar ne vidi.

"Judy pogosto zahaja v Casino; pravi mi, da je sinoči videla tamkaj Chiozija. Bil je v družbi Mlle. Pauline, ki jo Judy opisuje kot zelo ljubko bitje. Dirnilo jo je nasprotje med njima: Chiozzi temne polti in grd, ženska pa tako bela in lepa — Zato je nekoga vprašala, kdo sta. Pravi, da je Chiozzi skrajno ljubosumen in da je svojo tovarišico neprestano nadzoroval. Tudi pravi, da je mnogo izgubljal — denar, ki je ga izpulil Connie? Naš hotel je zapustil, zato ga zdaj jaz ne vidim več.

"Miss McPherson je mnenja, da bom mogel na pot prej ko v enem mesecu. En mesec, Klara! Samo trideset dni. Toliko ko nič. Pa vendar, zame cela večnost. Lahko bi me še enkrat zadela kap — ne, ne! Trdno sem prepričan, da me ne bo. Gotovo pa ne, dokler bo Judy pri meni. Menda me je prvič zadela samo zato, ker sem se tako strašno dolgočasil. Dolgačas in pa obup, da tebe sploh ne bom več videl. Zdaj pa mi je, kakor da sem polovico poti že opravil.

"Kaj bom Judy zapisal, ji doslej še nisem nič omenil. Zadeva je težavna, in kar čutim, da moram postopati previdno. A odrekel si tega veselja ne

bom. Če bi nam mladi vsaj te radosti ne dovolili, kaj pa nam potem še ostaja? Seveda, če bi vzela Colebridge-a, moje pomoči ne bi potrebovala, a sem skoraj trdno prepričan, da ga ne bo. Saj sta kakor noč in dan. Pa ne zato, ker sta različnih narodnosti. Pač pa zato, ker vsak po svoje gledata na življenje. Ne bi se mogla strinjati. Pač pa bi tudi to šlo, če bi bila Judy manj čustvena, bolj topa in manj razumna.

"Veš, tega večnega sonca sem se naveličal. Kadar pa sonca ni, postane vse sivkasto. Ta kraj te neprestano spominja na stvari, ki so prebogat — in presurove. Pa vendar je ljubko, bi dejal, zelo ljubko.

"Tebe mi manjka, Klara, tebe in Londona. Prvič v življenju se me loteva nedopovedljivo, neizrekljivo domotožje. Tako rad bi že videl dež na londonskih cestah, rumene oči svetilk skozi temnomodro meglo in dim. Hoče se mi pomladanskega žefrana in trobentic namesto te večne mimoze. Hoče se mi malih, domačih, dostojnih trgovin, in ljudi, ki se oblačijo zato, da se pokrijejo in ogrejejo. Hoče se mi ognjišča in tebe in Dawson in kolačkov pri čaju. Kakšen star norec sem! Rad bi že slišal govoriti o starem Londonu, ki sem ga poznal; tiste spomine, tisto igro, tak in tak govor; kaj je ta in ta dejal Blanku, ko sta se srečala na hodniku v zbornici; o kom govorijo, da bo bodoči

predsednik. Skoraj si ne upam brati časopisov, Klara, kajti vselej vidim, koliko let je preteklo med starimi in današnjimi govoricami. Skozi vse to pa slišim zvonce kočij in rahle, pozabljene napeve.

"Toda vse to bo ohranjeno, povzeto, nakratko povedano v tebi. Spet bom vse našel v tebi.

"Judy mi je prinesla nazaj to ljubezen do Londona. Ona mi je vse te reči osvežila.

"Judy pravi, da so tvoji lasje popolnoma beli. Kako le-

pi morajo biti! "Zbogom! Postajam klepetav, solzav, sanjav. Stefan."

Da, videl bo, da se je London spremenil, čeprav manj ko večina mest na zapadu. Videl pa bo tudi, da je še ohranil svoj stari značaj, čeprav se je navzel novih običajev. In zakaj ne bi tudi priznal, da se je izboljšal? Saj se tudi je izboljšal. Danes laglje kam prideš ko v Stefanovih dneh.

(Dalje prihodnjič)

Ali vam vaša bodočnost zagotavlja

mirno vest in varnost!

SEDAJ je čas, da si zgradite svojo vlogo z rednimi prihranki. Obenem boste služili najvišjo mero obresti, ki so vključene v varnost.

Vloge do \$5,000 so od vlade zavarovane

Vloge, pripravljene pred 11. julijem, bodo nosile obresti že od 1. julija 1949.

ST. CLAIR SAVINGS & LOAN COMPANY

HRANILNA INSTITUCIJA

6235 St. Clair Ave.

HE 5670

1910

1949

Naznanilo in Zahvala

Zalostnega ter potrtega srca naznanjamo vsem dragim sorodnikom, prijateljem in znancem, da je preminula naša draga sestra

Rose Dellft

ROJENA ŠMOLIC

ki je umrla dne 29. aprila 1949. Pokojna je bila rojena dne 24. avgusta 1910 v Clevelandu, Ohio. Pogreb se je vršil dne 3. maja 1949 iz pogrebnega zavoda Frank Zakrajšek in Sinovi na pokopališče Kalvarijo.

Na tem mestu se želimo prav iskreno zahvaliti č. g. Rev. Edward Dickard, ki je opravil vse pogrebne molitve v pogrebem zavodu Frank Zakrajšek in Sinovi. Za vse to naš iskreni Bog plačaj.

Dalje se iskreno zahvalimo vsem, ki so poklonili toliko lepim vencem ob krsti pokojne ter jo ozaljšali, ko je počivala na mrtvaškem odru.

Enako se iskreno zahvalimo vsem, ki so darovali za svete maše, ki se bodo opravile za mir in pokoj njene duše.

Dalje naša iskrena zahvala vsem, ki so dali na dan pogreba svoje avtomobile povsem brezplačno ter mnogim omogočili, da so se udeležili pogreba.

Ti pa, predraga sestra, počivaj v miru v zemlji ameriški, v zemlji Tvoje rojstne domovine; naj Ti bo lahka gruda; duši Tvoji pa večni mir, ki Ti ga iz vsega srca želimo. In Bog daj, da se spet enkrat snidemo onkraj groba v srečni večnosti.

Tvoje žalujoče sestre in brata:

CECILIJA ZNIDARŠIČ, MARY CERČEK, ALOJZIJA PENGAL,
VERA ŽAGAR, JOSEPHINE PERME, sestre
JOHN in LOUIS, brata

Cleveland, Ohio, 27. junija 1949.

Dalje se zahvalimo vsem, ki so prišli pokojnico kropit ter molit za mir in pokoj njene duše, kakor tudi vsem onim, ki so se udeležili pogreba ter jo spremenili na pokopališče, vse do njenega groba.

Še prav posebej pa se zahvalimo Mrs. Jennie Slak, ki je ob krsti pokojne molila sv. rožni venec.

Naša iskrena zahvala pogrebni mu zavodu Frank Zakrajšek in Sinovi za tako vzorno vodstvo pogreba ter vso postrežbo, ki so nam jo dali.

Končno se zahvalimo prav vsem, ki so nam kaj na en ali drug način pomagali ob smrti in pogrebu naše ljubljene sestre.

V petek večer BODO DRUGE POSLOVNE URE

pri

NORTH AMERICAN BANK

začeni od 1. julija naprej

POSLOVANJE OD 6 DO 8 ZVEČER BO

UKINJENO

in nadomeščeno z

NOVIMI URAMI 4:30 do 6 zvečer

THE NORTH AMERICAN BANK CO.

3 URADI NA VZHODNI STRANI

Clani Cleveland Clearing House Association

Vse vloge do \$5,000.00 zavarovane po

The Federal Deposit Insurance Corporation

Baragove Knjige za leto 1949 so izšle!

Knjige so sledeče:

1. "BARAGOVA PRATIKA" za leto 1949
2. Knjiga: "S POTOV ŽIVLJENJA SLOVENSKEGA NARODA"

Obe knjigi skupaj staneta—\$1.50

Vsebina obeh knjig je bila navedena v dnevnikih in tednikih. Zelo zanimivi knjigi sta obe. V kratkočasje, pouk in v razvedrilo vam bosta. Tiskanih je le omejeno število. Hitite z naročilom, da ne boste pozorni. Naročnino za knjige je poslati v Money order, ali bančnem čeku na:

BARAGOVA PRATIKA

1857 W. 21st Place

Chicago 8, Illinois

G. WHISKERS

